

Benas Ulevičius. Krikščionybė roko ritmu

2009-07-10

Rubrikose: [Sankirtos](#) [Religija](#) » [Komentarai ir pokalbiai](#) [LUX/jauniems](#) » [Neformatas](#) [Kultūra](#) » [Muzika](#)

Evgenios Levin nuotrauka

Lietuvoje vis dažniau į širdis bando pasibelsti krikščioniškos muzikos atlikėjai. Jie pasitelkia pagrindinius bendravimo elementus, t. y. žodžius, balso toną ir kūno kalbą, tačiau yra įvairiausių nuomonių – vieni džiaugiasi ir šlovina Dievą daina, kiti prieštarauja pasaulietiškam krikščioniškos muzikos perversmui. Kas kartą skirtingais vertinimais apipintas Dievo šlovinimas regio, repo, džiazo, roko ir kitų muzikos stilių ritmu egzistuoja ir populiarėja. Apie tai sutiko pakalbėti pirmosios krikščioniškos sunkiojo metalo grupės („Rock of Salvation“, vėliau – „Quest“, o dabar – „Quest Rising“) Lietuvoje lyderis, etnologas, indėnų kultūros tyrinėtojas, teologijos daktaras, Vytauto didžiojo universiteto Teologijos fakulteto dekanas Benas Ulevičius.

„Quest Rising“ – pirmoji sunkiojo krikščioniško roko grupė Lietuvoje, kuri gyvuoja jau penkiolika metų. Kaip ji gimė?

Kai man buvo maždaug keturiolika metų, tapau labai tikintis. Suėjus aštuoniolikai, porą metų žavėjauosi Evangelijos Bažnyčių skelbiama krikščionybės atmaina. Tada šiose Bažnyčiose roko muzika buvo vertinama įtariai. Dėl tokio požiūrio trumpam tapau „kultūriškai iškastruotas“: atsisakiau roko muzikos, nusikirpau ilgus plaukus, sunaikinau visą savo audioteką.

Vėliau, atmosferai kiek atlėgus, tose pačiose Bažnyčiose išgirdau apie krikščioniškąjį roką, susipažinau su krikščioniškų metalo grupių įrašais. Tarp pirmųjų buvo „Petra“, „Rezband“, „Deliverance“ ir „Stryper“. Pastaroji iki šiol yra viena iš mano mėgstamiausių grupių. Ji –

įkvepiantis pavyzdys. Pasijutau tartum naujai atgimęs, radęs galimybę sutuokti meilę Evangelijai su meile muzikai.

Su dviem labai jaunomis, muzikaliomis ir gabiomis bendramintėmis leva ir Aiste subūrėme grupę „Rock of Salvation“. 1993-iaisiais, per šv. Velykas, jau koncertavome pas brolius pranciškonus Kretingoje. Išlikęs ir šio koncerto vaizdo įrašas, kuriame užfiksuotas ir mano pirmasis špagatas scenoje – juk koncerte šou elementai būtini. Netrukus pradėjome dėvėti sceninius juodos odos drabužius, kaustytus kniedėmis ir sagtimis. Dainavome apie šėtono pralaimėjimą ir Kristaus pergalę. 1994-aisiais studijoje įrašėme porą tikrai neblogai skambančių dainų, su kuriomis tikiuosi supažindinti „Quest Rising“ bičiulius. Taip gimė grupė „Quest Rising“.

Keletas slaptažodžių: „QRaiser 777“, „ARMY 777“ ir „Quest Rising“, gal galite juos iššifruoti?

Pradėkime nuo „Quest Rising“. Ilgą laiką grupė vadinosi „Quest“, tačiau paaiškėjo, jog šis žodis labai populiarus fantastinių filmų ir videožaidimų pasaulyje. Taigi pavadinimą teko pakeisti. „Quest Rising“ – originali, neturinti atitikmenų konstrukcija. Plačiausia prasme ji reiškia „Augančią misiją“ arba turintį tikslą ir besiplečiantį judėjimą. „QRaiser 777“ reikėtų iššifruoti kaip „Questraiserį“ – tą, kuris rūpinasi Misijos plėtimu. Tai mano kaip grupės įkūrėjo ir idėjinio lyderio pseudonimas. „777“ – priešybė gerai žinomam antikristo skaičiui „666“. Pagal vieną iš aiškinimų, „6“ – pasaulio be Dievo skaičius. Tai pasaulis be „Septintosios dienos“, o visa, sutverta jos metu, teikė garbę Dievui. „7“ reiškia Dievą ir tai, jog Dievas viską baigia, tobulina, vainikuoja, viskam teikia prasmę. Šie skaičiai rašomi tris kartus, nes Dievas yra Trejybė. Ši simbolika gali būti aiškinama ir daug giliau. Čia pateikiu paprasčiausią ir suprantamiausią paaiškinimą.

„ARMIJA 777“ – judėjimas, vienijantis krikščionis, kuriems patinka krikščioniška sunkioji muzika, arba priklausantiems neformaliems judėjimams kaip krikščionys metalistai, gotai, baikeriai ir kt. „ARMIJOS 777“ idėja gimė labai neseniai, tačiau jau sulaukė atgarsio. Šiuo metu idėja realizuojama, kuriama speciali interneto erdvė ir atributika. Lietuvoje pernelyg mažai krikščioniškų roko grupių bei jų gerbėjų, kad susiburtų tikrai veikiantys „fanų klubai“. „ARMIJA 777“ – nesvarbu, kad ir kaip ji vadintųsi ateityje, – yra vienintelė tikroviška alternatyva. Čia galiotų moto – „ARMIJA 777“ – ne fanų klubas, o platus neformalus judėjimas“.

Black metal ir white metal sankirta. Kuo skiriasi šios dvi muzikos kryptys ir kuriai priklauso „Quest Rising“?

Turbūt turite omenyje pasaulietinės ir krikščioniškosios metalo muzikos priešpriešą? Mat *black metal* yra atskiras stilius metalo muzikos karalystėje (krikščioniškasis *black metal* vadinamas *unblack metal*), tuo tarpu *white metal* paprastai vadinamas krikščioniškasis *heavy metal*, vyravęs 1986-iaisiais. Muzikos kritikų vartojami terminai išties painūs. Bendriausias terminas, nusakantis bet kurio metalo muzikos stiliaus krikščioniškas grupes šiandien yra *Christian metal*. *Christian metal* muzikos požiūriu niekuo nesiskiria nuo pasaulietinio metalo. Skiriasi tekstai bei skelbiamos idėjos.

Kai kurios krikščioniškos grupės, reaguodamos į antikrikščioniškas nuotaikas pasaulietinio metalo scenoje, renkasi karingus tekstus, atributiką, simboliką. Kitų grupių tekstuose evangelinė žinia ne tokia krentanti į akis, tartum užmaskuota. Tokį skirtumą lemia ne vien populiarumo politika. Daug priklauso ir nuo grupės pašaukimo. „Quest Rising“ nuo pat pradžių buvo atvirai krikščioniški. Toks šios grupės pašaukimas. Maža to, grupei grojant vis „sunkesnę“ muziką, krikščionybės idėjos reiškiamos vis tiesmukiau. Galinga idėja dera su galinga muzika.

Klausantis Jūsų muzikos kyla klausimas: kur išgaravo vaikystėje ugdyta klasikinės muzikos dvasia? Juk nuo šešerių metų Jūsų rankose – smuikas. Vėliau tapote jaunųjų atlikėjų konkursų laureatu, buvote priimtas į Lietuvos muzikos akademiją be stojamųjų egzaminų... ir staiga – *glam, heavy* ir *white metal*.

Vaikystėje ugdyta klasikinės muzikos dvasia niekur neišgaravo. Ji iki šiol lydi mane ir kitus grupės narius. Tokios patirtys nepraeina be pėdsakų.– mąstome ir kalbamės natomis, mums nesunku kurti tiek paprastą, tiek sudėtingą muziką, laisvai priimame kūrybinius sprendimus, mūsų nekausto muzikinio išsilavinimo stoka, pagaliau nejaučiame scenos baimės. Visa tai – dėl nuo mažens ragautų atlikimo bei sceninės kultūros paslapčių.

Na, o muzikanto akimis žvelgiant sunkioji muzika beveik neprieštarauja klasikinei. Ilgesys, aistra grožiui, galybė, veržlumas ir panašūs dalykai gali būti parodomi kone visais įmanomais muzikos stiliais. Tiesa, klasikinė muzika, palyginti su roku, šiandien yra konvencionalesnė, sutartinė. Ji nešokiruoja, nėra išgyvenama kaip maištinga, griaunanti patogias visuomenės iliuzijas, todėl paauglystėje ir pasirinkau roką. Norėjau mesti iššūkį sočiam, egoistiškam ir veidmainiškam suaugusiųjų pasauliui. Ilgainiui rokas tapo neatsiejama mano gyvenimo dalimi. Šiandien turbūt užtektų pasakyti, kad šią muziką pažįstu, ją suprantu ir mėgstu.

Esate pasakęs, jog konferencijose ir panašiuose renginiuose Jūs jaučiate atstovaujant dviem bendruomenėms, nes kalbate kaip teologijos dėstytojas ir kaip krikščionis rokeris. Ir vis dėlto, jei reikėtų pasirinkti vieną kryptį, t. y. darbą universitete ar muziką – kuriai teiktumėte pirmenybę?

Iki šiol nesunkiai pavyko suderinti muzikinę veiklą su teologijos dėstyimu. Gal tai ženklas, kad esu pašauktas daryti abu dalykus? Vertinu dėstyimo patirtį, man gera susitikti su studentais, kartu nagrinėti tikėjimo slėpinius. Kita vertus, „rokeriškas“ požiūris padeda perteikti teologines tiesas paprastai, aiškiai, netgi tiesmukai. Taip teologija ir rokas papildo vienas kitą. Abu yra įkvėpimo šaltiniai, abu kaitina kraują. Taigi mūsų interviu pavadinimą galima perfrazuoti į „Tomas Akviniėtis roko ritmu“.

Benas Ulevičius – šeimos žmogus, rokeris ir dėstytojas. Kaip pavyksta tai suderinti?

Kiekvienam iš mūsų tai, kas esame, yra labai įprastas dalykas, nors žvelgiant iš šalies gali atrodyti kitaip, gal todėl ir neprireikia jokių ypatingų pastangų derinant šeimos gyvenimą, muzikinę veiklą ir dėstyimą – paprasčiausiai esu šeimos žmogus, „rokeris“ ir dėstytojas. Tai man sava, esu susigyvenęs su šia triguba tapatybe. Galiu nesunkiai įsivaizduoti situacijas, kuriose tektų pasirinkti vieną ar porą iš šių dalykų, tačiau kol kas tokios situacijos nepatyrėiu.

Kas Jus įkvepia kurti ir kas gelbsti nuo kūrybinio išsekimo?

Kūrybinio išsekimo man tiesiog nebūna. Visuomet išgyvenu kūrybinį perteklių. Didesnė problema, jog trūksta laiko bei finansinių išteklių muzikinėms idėjoms įgyvendinti. Pavyzdžiui, jau penkeri metai verdu troškimu įrašyti *power metal* stiliaus albumą apie Kristaus nužengimą į pragarus, tačiau to neleidžia padaryti daugybė kitų pradėtų ir nebaigtų projektų, darbų.

Kas mane įkvepia kurti? Gera muzika, koncertinė veikla ir pati krikščioniškojo roko idėja.

O kaip Jūsų teologinės žinios padeda kūryboje?

Teologinės žinios suteikia tikrumo kuriant dainų tekstus. Tiesa, „Quest Rising“ tekstų temos nesudėtingos. Tačiau skelbiant nesudėtingas tiesas tenka ieškoti pačių „tirščiausių“ ir taikliausių žodžių. Teologinės žinios labai padidina tikėjimo patirčių nusakymo galimybes. Tiesiog „po ranka“ visada turiu bent kelis būdus nusakyti tą patį dalyką, dėl to teksto kokybė labai pagerėja.

Kada pasukote krikščioniškojo roko link? Kodėl?

Pradėjęs studijuoti Muzikos akademijoje, Vilniuje, skaudžiai išgyvenau, jog ilgiuosi kažko daugiau. Patyriau, kad man per maža muzikos dėl muzikos. „Tiesiog muzika“ buvo puikus dalykas, tačiau ji negalėjo įprasminti mano gyvenimo. Ji tebuvo praeinantis grožis, žadinantis amžino grožio troškulį. Suvokęs, jog ilgiuosi Dievu, pradėjau su Juo sieti viską, kas tik buvo mano gyvenime. Tai įvyko maždaug 1992-aisiais. Nelengva tai paaiškinti. Esu sunkiosios muzikos gerbėjas, tačiau nekrikščioniško roko galiu tik klausytis arba groti jį laisvalaikiu, savo malonumui. Dėl jo tikrai nedėčiau tiek pastangų, kiek tenka padėti dėl krikščioniškojo. Groti mėgstamą muziką ir dainuoti apie pačius svarbiausius dalykus yra didelė laimė ir privilegija. Tik šis junginys padeda suvokti prasmę ir pajusti tikrą džiaugsmą.

„Tiesiog muzika“ gali suteikti kone dangaus ragavimą, tačiau tai yra niekas, palyginti su tuo, ką išgyveni, sąmoningai siedamas muziką su tikruoju visos harmonijos Kūrėju.

Ar visų „Quest Rising“ dainų turinys yra susietas su tikėjimo tema? Ar gali šios grupės klausytis netikintis žmogus?

Kaip tikri rokeriai esame sukūrę kelias balades apie mylimas moteris. Beveik visos „Quest Rising“ dainos – apie tikėjimo kelionę, gyvenimo prasmę, Dievą. Esu kone beprotiškai įsimylėjęs muziką, kurią atliekame. Apie ką turėtume dainuoti? Apie kavos puodelį, katinus ir pievas? Ir tik tiek? Norisi pasiekti tam tikrų aukštumų, norisi kažko didelio, vertybių pačių sodriausių akordų ir solidžiausio ritmo.

Muzikantai gerai žino, jog kuriant roko muziką pirmiausia gimsta melodija, gitaros rifai, tuomet jau tenka pasirinkti, apie ką dainuoti. Daugelis renkasi dainuoti apie tuos dalykus, kurie turi paklausą muzikos rinkoje, tačiau aš visada žinau, jog tekstas bus apie galingus, tikrus, gniaužiančius kvapą dalykus. Tikėjimo patirtį turintys žmonės iš karto supras, ką turiu omenyje.

Ar gali mūsų muzikos klausytis netikintis žmogus? Taip, be abejonės. Juk daugelis klausosi muzikos visai nekreipdami dėmesio į dainų tekstus. Pavyzdžiui, ateistai klausosi grupių, atvirai garbinančių šėtoną, neagresyvūs žmonės klausosi dainų, kurių tekstai pilni agresijos ir panašiai. Mes visi dažniausiai teikiame pirmenybę muzikai, o žodžius ignoruojame. Tai normalu, nes muzikoje pirmiausia ieškome muzikos. Būtent todėl ne viena krikščioniška grupė tapo populiari tarp nekrikščionių. Prisiminkime kad ir „Mortification“, „Stryper“, „P.O.D.“, „Underoath“ ir kiti. Nekrikščionys klauso šių grupių dėl to, kad jiems patinka tokia muzika.

Ne visi grupės nariai yra krikščionys. Ar teisinga taip skleisti Dievo žodį?

Geroje grupėje kiekvienas atlieka savo vaidmenį. „Quest Rising“ gitaristo, bosisto ir būgnininko vaidmuo – groti gitara, bosine gitara ir mušamaisiais instrumentais bei praturtinti kūrinis muzikiniu požiūriu. Mano, kaip grupės įkūrėjo ir lyderio, vaidmuo – puoselėti grupės idėją, kurti tekstus bei muziką, rūpintis grupės gyvavimu. Griežtas reikalavimas, kad visi iki vieno krikščioniškų grupių nariai būtų praktikuojantys krikščionys, dirbtinis. Vadovaujantis tokia logika, krikščionys turėtų būti visi, vienaip ar kitaip dalyvaujantys grupės veikloje, pavyzdžiui, garso operatoriai, svetainių kūrėjai, scenos apšvietėjai, pirotechnikai, filmavimo specialistai, plakatų ir albumų leidėjai, pardavėjai ar kiti. Toks požiūris nerealistiškas ir tam tikru atžvilgiu paniekina pačią muziką. Juk net krikščioniško roko grupė – ne vien tekstai, bet profesionaliai atlikta arba įrašyta muzika, todėl tokios grupės nariai gali būti profesionalūs muzikantai, net jei jie nėra krikščionys. Suprantu, jog tokia padėtis kiek glumina klausytojus, kuriems narių krikščioniškumas atrodo labai svarbus. Šiems mūsų klausytojams siūlau grupę vadinti „Benas ir

Quest Rising“. Na, panašiai kaip John Bon Jovi, Alice Cooper ir panašiai. Tokie pavadinimai rodo, jog grupės idėjinę ir muzikinę programą labiausiai konstruoja vienas kuris nors narys, kitų narių padedamas.

Kodėl daugelis Jūsų dainų tekstų yra angliški? Ar nemanote, jog dainuodami svetimą kalbą prarandate dalį klausytojų, kurie tiesiog nesupranta dainose slypinčių idėjų?

Nemanau. Kaip minėjau, dauguma klausytojų renkasi grupes ne dėl tekstų, bet dėl muzikos. Taip, tie, kuriems krikščionybė nesvarbi, klausys grupės dėl patinkančių dainų ir gero jų atlikimo, o tie, kuriems rūpi krikščionybė, visada žino pagrindinę „Quest Rising“ tekstų idėją.

Pritariu neklausantiems kai kurių pasaulietinių grupių dėl visiškai nepriimtinių dainų žodžių. Vis dėlto man sunku įsivaizduoti žmogų, kuris mėgsta tą ar kitą grupę vien dėl jos skelbiamų idėjų. Tokie žmonės greičiau pirks knygas, o ne muzikos albumus. Ar pirktume automobilį vien dėl to, kad jis vadinasi „Fiat“ ir ant jo puikuojasi krikščioniškas lipdukas?

Po šių bendrų pasamprotavimų turiu pridurti, jog angliškai dainuojame ne dėl politinių priežasčių, bet dėl sentimentų. Visos mūsų mėgstamiausios grupės dainuoja anglų kalba. Be to, roko ištakos – vien anglų kalba, todėl roko dainų atlikimas lietuvių kalba skambėtų kaip lietuvių liaudies dainos, atliekamos angliškai. Tai nėra natūralu, nors kai kam gali patikti. Kitaip tariant, roko dainos „nesiprašo“ atliekamos lietuviškai, panašiai kaip liaudies dainos „nesiprašo“ atliekamos angliškai. Kita vertus, kelios geriausios „Quest Rising“ dainos sukurtos būtent lietuvių kalba. Taigi griežtų taisyklių nėra.

Neretai ištikimi roko gerbėjai griežtai neigia arba net smerkia krikščioniškojo roko reiškinių. Sunkiosios muzikos puslapiuose yra įvairių nuomonių, pavyzdžiui, jog „Quest Rising“ – išsišokėliai, o jų pasirodymams per pamaldas roko pasaulyje ne vieta. Kaip reaguojate į tokius pasisakymus? Ar tai neapsunkina skintis kelio į kūrybines aukštumas?

Tokią kritiką suprantu. Labai dažnai muzika naudojama tik kaip įrankis politinei, rasinei, religinei ar kitokiai propagandai. Muzika negali būti įrankis. Ji gimsta iš įkvėpimo, įkvepia kitus ir netgi yra sakrali. Muzika turi savo teises, pirmumą, savitą nepriklausomybę. Priversdami muziką tarnauti partijoms ir įsitikinimams pažeidžiame jos teises. Muzikos tikslas – sujaudinti žmogų, o ne paversti jį kokios nors partijos nariu. Tiems, kurie kritikuoja „Quest Rising“ už atsidavimą krikščionybei, atrodo, kad išnaudojame muziką siekdami įtraukti kitus į savo „partiją“. Tai tikrai būtų negarbinga, nekilnu, veidmainiška. Iš tikrųjų yra kitaip. Nuoširdžiai tikiu muzika, kurią atliekame. Tai mano stilius, kurį seniai pažįstu ir mėgstu dėl jo paties, dėl jo skambesio, dėl jo teikiamo įkvėpimo. Kita vertus, šis stilius labai dera su kai kuriais krikščionybės aspektais, pavyzdžiui, radikalumu, iššūkiu, metamu pasauliui, didvyriška dvasia, atviru tiesmukumu, nesitaikstymu su patogiais kompromisais, galinga žinia, jėga, kuri pakeičia žmogų, ir panašiai. Krikščionis metalistas – žmogus, kuris myli du dalykus, tačiau turi vieną gyvenimą, todėl sujungia tuos dalykus į vieną, taip gimsta formulė: „rokas + Evangelija = krikščioniškasis rokas“. Tai nėra klastinga politika, o nuoširdi dviejų galingų dalykų sąjunga. Čia netgi galėčiau parodyti protestą nepatenkintiems balsams. Tai, apie ką dažniausiai dainuoja pasaulietinės metalo grupės, yra per silpni dalykai. Būtent šios grupės profanuoja metalo muziką, jungdamos ją visokioms šlykščioms banalybėms.

Kita vertus, mes, krikščionys, turime pripažinti, jog dažnai rodome pasauliui labai prastą krikščionybės veidą. Pasaldinta, paminkštinta, atmiešta žinia tikrai neatrodo galinga ir neįkvepia. Taip pat esame pamiršę labai turtingą krikščionišką simboliką. Dėl šių priežasčių krikščionybė išoriniam vertintojui atrodo lėkšta.

Kai kurie tikintieji prieštarauja krikščioniškajam rokiui ir teigia, jog, pavyzdžiui, būgnais šlovinti Dievą negalima, nes juos naudojo šamanai, vudu žyniai. Pasak jų, tokią gana agresyvią muziką kurti įkvepia velnias. Ar Jums tenka susidurti su tokiu požiūriu? Kaip Jūs jį vertinate?

Su tokiu požiūriu susiduriu nuolat. Atsakymas į klausimą apie būgnus ir šamanus paprastas: turbūt nėra nė vieno dalyko šioje žemėje, kuris vienaip ar kitaip nebuvo naudotas blogais tikslais. Būgnas tėra rėmas, aptrauktas oda. Ritmas – periodiškas bumbsėjimas. Jei jis savaime blogas, ką daryti kūdikiui, kai jis devynis mėnesius įsčiose girdi motinos širdies plakimą ir kvėpavimą?

Ritmas kelia žmogui didelių sentimentų vien jau dėl minėto devynis mėnesius girdėto širdies plakimo ir kvėpavimo. Išvada – ritmas traukia žmones, juos suburia. Naudodami jį, blogi žmonės traukia prie blogų dalykų, geri – prie gerų. Tiesa, su geromis idėjomis ritmas dera labiau, nes ritmą „sugalvojo“ Dievas, o šėtonas jokio ritmo nesutvėrė, jis tegali panaudoti ir iškraipyti tai, kas jau sutverta. Tiek apie ritmą ir šamanus.

Ar agresyvią muziką kurti įkvepia velnias? Vėlgi, agresyvumas pats savaime yra neutralus. Jis gali būti nukreiptas prieš blogį arba prieš gerį. Du kariai rėkia, gąsdindami priešą, po to puola. Vienas iš jų – neteisėtas užpuolikas, plėšikas, žiaurus žmogus, siekiantis pavergti, pažeminti, prievartauti. Kitas – silpnųjų gynėjas, pasirengęs žūti priešindamasis blogiui. Abu elgiasi agresyviai, grasina, šaukia, smogia. Vienas atstovauja blogiui, kitas – gėriui. Ar vartydamas stalus šventykloje Viešpats dainavo saldžią melodiją, kuždėjo meiliai *C dur* tonacija: „Jūs pavertėte Dievo namus plėšikų lindyne“? Tai agresija, nukreipta prieš blogį. Kai kurios „Quest Rising“ dainos skamba agresyviai, tačiau tai „teigiama“ agresija.

Teko skaityti straipsnį, kuriame buvo abejojama krikščioniškos muzikos tikrumu. Vienas iš argumentų tas, jog dalis jaunimo klausydami krikščioniškos muzikos garbina ne Dievą, o grupę, o ši savo ruožtu tuo naudojasi ir kartais net išpuiksta. Gal galėtumėte pakomentuoti šias mintis? Ar neatsitiko taip su „Quest Rising“?

Tai labai rimtas pavojus kiekvienai roko grupei. Mat čia galioja taisyklė – iki išgarsėjimo – siekti populiarumo, o pasiekus – stengtis jį išlaikyti. Visa muzikos industrija ir reklama siekia įrodyti, jog būtent ta ar kita grupė yra geresnė už kitas, jos nariai – gražiausi, jos pasirodymai – įspūdingiausi. Toks požiūris paverčia žmogų agresyviu savimyla, nuolat siekiančiu naudoti sau. Toks žmogus jau gyvendamas žemėje būna nuolatiniame pragare, po mirties niekas nepasikeičia, ir pragaras tęsiasi. Tai baisiausia, kas gali nutikti krikščioniškai grupei. Kiekvienas krikščionis muzikantas turėtų ugnimi išsitatuiruoti širdyje laiško Filipiečiams žodžius: „nuolankiai vienas kitą laikykite aukštesniu už save ir žiūrėkite kiekvienas ne savo naudai, bet kitų“. Grupės krikščioniškumą labiausiai griauja ne migloti tekstai, bet šios nuostatos nesilaikymas.

Jei visa šiandienė muzikos industrija pagrįsta konkuravimu, kaip apskritai gali gyvuoti krikščioniškojo roko grupė? Turiu tik vieną atsakymą – nuolatinė malda, malda už kitas grupes,

vidinė disciplina, sąžinės tyrimas. Taip pat grupių būrimasis, teigiamas naujų grupių vertinimas, savitarpio pagalba, atvirumas. Tai yra vienas iš svarbiausių krikščioniškos muzikos festivalių (pavyzdžiui, „Sielos“, „Atbudimas“, „Dievas yra meilė“) ir „ARMY 777“ uždavinių.

Galiausiai muzikantai turi būti ir išmintingi žmonės, turintys gerą humoro jausmą. Jie turi žvelgti į savo naujausią fotosesiją, į kompiuterinėmis programomis pagerintas grupės nuotraukas, suvokdami tam tikrą situacijos linksmumą. Reklamos kuriamas atlikėjų „dieviškumas“ tėra vizualinis muzikos albumų priedas. Tai akiai patrauklus apipavidalinimas, bylojantis labiau apie atliekamos muzikos stilių, nei apie pačius atlikėjus.

Neseniai susikūrė Jūsų grupės interneto puslapis (www.questrising.com). Kuo jis skiriasi nuo kitų sunkiosios muzikos interneto puslapių? Ką krikščioniško ar originalaus jame galima rasti?

Labai džiaugiamės savo svetaine. Tai dar tobulinamas žmonių grupės (dizainerių, programuotojų, serverio prižiūrėtojo, fotografų) darbo vaisius. Svetainė buvo kuriama galvojant, kad ji turi būti vizualiai patraukli, ryški, turininga, naudinga, patogi, eklektiška, interaktyvi.

„Quest Rising“ svetainė nuo kitų lietuviškų svetainių skiriasi gana originalia išvaizda ir užmojo platumu. Tiesa, ji yra nauja, dar plėtojama, tačiau jau dabar lankytojai gali atsisiųsti garso įrašų, nuotraukų, „wallpaperių“, naršyti nuorodose, žiūrėti vaizdo klipus, skaityti naujienas, pasirašyti svečių knygoje.

Be to, ši svetainė – daugiau nei grupės interneto puslapis. Netrukus čia pradės veikti interneto parduotuvė ir vaizdo „Roko mokykla“, kurioje profesionalūs muzikantai dalyosis patirtimi su lankytojais. Pasirodys ir evangelizacinis puslapis su simbolių galerija ir „Internetine malda“. Bus atsakoma į klausimus.

Interneto svetainės maldos skyrelyje yra emblema, sudaryta iš įvairių simbolių, vienas iš jų – penkiakampė žvaigždė. Ar nemanote, kad šis ženklas yra panašus į komunistų iki šiol naudojamą žvaigždę ir tai gali sukelti dviprasmybių?

Simbolių atkovojobimas – vienas iš krikščioniškąjį roką lydinčių reiškinių. Pirmoji *unblack metal* grupė „Horde“ ragino „atversti apverstą kryžių“. Pentagrama (t.y. penkiakampė žvaigždė) krikščionybėje nuo seno simbolizuoja penkias išganingąsias Kristaus žaizdas bei neiškreiptą žmogystę (dėl panašumo į žmogaus figūrą). Žvaigždę juosiantis ratas simbolizuoja Kristų kaip alfą ir omegą – pradžią ir pabaigą. Atkreipkite dėmesį, jog satanistinė pentagrama, kaip ir kryžius, yra apversta. Mes ją „atverčiame“ ir parodome, kokia ji yra iš tikrųjų. Kita vertus, žvaigždė apskritime – aliuzija į karinę simboliką. Tokia žvaigždė dažnai matoma armijų insignijose, prisiminkime kad ir JAV karo lėktuvus. Štai kodėl visa tai labai dera „maldos karių“ puslapyje ir „ARMIJOS 777“ insignijose.

Kokie Jūsų kūrybiniai ateities planai?

Šiuo metu „Quest Rising“ įrašinėja naują albumą. Tai bus sodrus, šiek tiek agresyvus, bet kartu melodingas *new metal*. Albumas vadinsis „The End of Slavery“.

Planų ir idėjų daugiau nei laiko ir finansinių išteklių. Jei ne tai, jau šiandien galėtume išleisti mažiausiai tris naujus albumus.

Ko palinkėtumėte savo gerbėjams, klausytojams ir galbūt tiems, kurie Jūsų idėjoms nepitaria?

Tuos, kurie nepitaria „Quest Rising“ tekstams, nuoširdžiai raginu – pasidžiaukite bent muzika! Na, o visiems krikščioniškos sunkiosios muzikos bičiuliams tradicinis palinkėjimas – „*Keep on Rockin' for the True Rock!*“ Iki susitikimo koncertuose ir „CD grotuvuose“!

Kalbino Rūta Juodaitytė

Bernardinai.lt